

Forsvar for hvert af de to Systemer, skjøner man nemlig ikke rettere end, at den maa tillægges afgjørende Betydning, at Erhvervene, naar der er Spørgsmaal om at paalægge dem denne nye og uforudsete Byrde, have Krav paa en Overgangsperiode, hvorunder Tilpasning efter det nye Forhold kan finde Sted. At Arbejdsgiverne skulle betale Udgifterne til Ulykkesforsikringen, vil med andre Ord sige, at disse Udgifter som enhver anden Produktionsudgift skulle bæres af Forbrugerne, og netop fordi der saaledes skal finde en Forskydning af Byrden Sted, maa det anses nødvendigt, at denne i Begyndelsen paalægges saa lempelig, at en Forskyrrelse til Erhvervsforholdene ikke finder Sted. I Kommissionsforslagets § 16, jfr. 15, forudsættes det aarlige Dækningsbeløb for de farligste Erhvervs Bedkommende at kunne stige til $\frac{2}{3}$ pCt. af den i de paagældende Erhverv udbetalte aarlige Arbejds løn; at en saadan Byrde, navnlig under Industriens nuværende Forhold, ikke vilde være ufølelig, maa man anse som utvivlsomt. Endnu et Hensyn maa man tillægge Betydning ved det heromhandlede Spørgsmaal, nemlig at Arbejdernes Afgang til at erholde de dem ifølge Loven tilkommende Understøttelser maa være absolut sikker. Medens Vignings-systemet medfører en saadan Sikkerhed som selvfølgelig, idet det fulde Beløb af samtlige de i Aarets Løb faktisk stedfundne Understøttelsesomkostninger paalignes Arbejdsgiverne i Forening, vilde der derimod ved Dæknings-systemet ikke kunne bortses fra den Mulighed, at den Sandsynlighedsberegning, som har været bestemmende for det i Forhold til hvert Ulykkestilfælde opkrævede Beløb, viser sig at være for lav. For altsaa her at tilveiebringe den absolute Sikkerhed, hvorpaa der høves Krav, vilde det være nødvendigt, at der paabyrdedes Arbejdsgiverne Bidrag til Dannelsen af en overordentlig betydelig Reservecfond, eller der maatte blive Spørgsmaal om, at Staten overtog Garantien for Forpligtelsernes Opfyldelse. Denne sidste Udvæi, hvorved der kunde komme til at paahvile Staten Ansvar i et Omfang, som med den for Haanden værende Erfaring ikke lader sig overføre, maatte imidlertid anses som meget betænkkelig.

Den stærke Forskjel mellem de aarlige Optræningsbeløb, som under Anvendelsen af det rene Vigningsprincip vilde finde Sted i Arrækten, indtil Ligevægtstilstanden er naaet, undgaas for en betydelig Del ved det i det foreliggende Forslag antagne System, hvorefter der aarlig ved Siden af de udbetalte Understøttelsesomkostningers Beløb opkræves et i Forhold til samme staaende Tillægsbeløb til Dannelsen af en Fond for den

i § 12 omhandlede Sikringsanstalt. Disse Tillægsbeløb udgjøre for det første Aar efter Lovens Ikrafttræden det tredobbelte af Understøttelsesomkostningerne, for det andet Aar det dobbelte og da derefter videre efter den i § 13 angivne Skala, indtil de ved Udgangen af det 11te Aar bortfalde. Ved denne Optræningsmaade, der er i Overensstemmelse med den i Tyssland gjældende, vil der i de nævnte første 11 Aar fremkomme en jevn Stigning i de aarlige Vigningsbeløb, hvilken, efterat selve Understøttelsesomkostningerne ved det 11te Aar kunne paaregnes at være naaede op til de da opkrævede Beløb, Tillægsbeløbene indbefattede, videre vil fortsætte sig indtil Ligevægtstilstandens Indtrædelse. Fonden, hvis Renter i de første 11 Aar lægges til Kapitalen, afgiver den fornødne Driftskapital for Sikringsanstalten til den forstudsvisse Bestridelse af de aarlige Understøttelser, hvorhos Fondens Renter efter Forløbet af det nævnte Tidsrum efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse kunne anvendes til delvis Dækning af Understøttelserne og saaledes bidrage til Formindskelse af de aarlige Vigningsbeløb.

I nær Forbindelse med den saaledes nævnte Forandring i Kommissionens Forslag med Hensyn til Optræningen af Arbejdsgivernes aarlige Bidrag til Sikringen staar det, at man har ment at kunne udvide Kredsen af de Virksomheder, som af Kommissionen ere foreslaagne indbragte under Loven, til at omfatte Søfart og Fiskeri. Skjøndt det fremgaar af Kommissionsbetænkningen, jfr. Side 83, at man ikke har været i Tvivl om, at et overordentlig stort Antal Ulykkestilfælde maa antages at falde paa de ved Søfart beskæftigede Personer, har Kommissionen dog ikke ment at turde medtage denne Virksomhed, idet Kommissionen har anført, at de foreliggende Oplysninger om de ved samme foranledigede Ulykkestilfælde vare saa upaalidelige og Kundstaben om, hvilke Byrder Forpligtelsen til at forføre de Tilskadekomne vilde medføre, derfor saa mangelfuld, at det maatte anses nødvendigt overfor Regeringens Interesser at opsætte denne Virksomheds Inddragen under Loven, til et flydligere Materiale var tilveiebragt. Man skjøner imidlertid ikke rettere end at, naar Lovgivningen accepterer det Princip, at de ved farefulde Virksomheder beskæftigede Arbejdere have Krav paa af Arbejdsgiverne at sikres mod Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbejdet, vilde det vanskelig kunne forsvares, om end kun foreløbig, at nægte at give denne Ret til de Personer, der ere beskæftigede ved Søfart, et Erhverv, der saabel ved den Udstrækning,